Πορεία προς τα Χριστούγεννα (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 4 Δεκεμβρίου, 2023

Η επικράτηση της χριστιανικής πίστης σε λαούς περί την Μεσόγειο θάλασσα, λαούς που είχαν αναπτύξει σημαντικούς πολιτισμούς, είχε ως συνέπεια να καταστεί η περιοχή η πλέον σημαντική στην πλανητική ιστορία. Στο διάβα των αιώνων η Εκκλησία του Χριστού υπέστη πολλούς κλυδωνισμούς. Αρχικά δοκιμάστηκε από τον φρικτό διωγμό Ρωμαίων αυτοκρατόρων. Σύντομα εμφανίστηκαν και αιρέσεις, οι οποίες διέσπασαν την ενότητα του εκκλησιαστικού σώματος. Ακολούθησε η δοκιμασία εκ της βίας των μωαμεθανών Αράβων κατακτητών. Τέλος βάρβαροι εισβολείς στο ευρωπαϊκό έδαφος, Γότθοι, Γερμανοί, Φράγκοι και άλλοι, ναι μεν εκχριστιανίστηκαν, όμως ταλάνισαν το εκκλησιαστικό σώμα με αιρέσεις, του Αρείου οι πρώτοι, του filioque οι άλλοι, αρχικά, και τους πλήθους των αιρέσεων που εισήχθησαν με τη λεγόμενη θρησκευτική μεταρρύθμιση, μεταγενέστερα. Στο διάστημα αυτό οι εκκλησιαστικοί Πατέρες αγωνίζονταν να ορθοτομήσουν τον λόγον της αληθείας έχοντας απέναντί τους συχνά και την κοσμική εξουσία, η οποία εν πολλοίς διατήρησε τον κοσμικό χαρακτήρα της εξουσίας των χρόνων της ειδωλολατρείας. Γι’ αυτό άλλωστε και πολύ ενωρίς εμφανίστηκε ο μοναχισμός ως αντίδραση στην εκκοσμίκευση του εκκλησιαστικού σώματος.

Δυστυχώς δεν έχουμε συνειδητοποιήσει ότι η εκκοσμίκευση είναι διαχρονικά ο μεγαλύτερος πολέμιος της Εκκλησίας. Γι’ αυτό και ετοιμαζόμαστε να γιορτάσουμε Χριστούγεννα χωρίς προσέγγιση προς το πλέον σημαντικό γεγονός της ιστορίας, την ενανθρώπιση του Θεού στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Και βέβαια γιορτάζουν και οι αποστασιοποιημένοι από τη ζωή της Εκκλησίας ακόμη και οι εχθροί της, καθώς ισχύει το των αρχαίων «βίος ανεόρταστος μακρά οδός απανδόκευτος». Γι’ αυτούς πρωτίστως, τους πολλούς, στήνεται αυτός ο σκηνικός διάκοσμος φωτοχυσίας, λαμπρύνονται τα εκθετήρια των καταστημάτων με πληθώρα ειδών δώρων, στολίζονται οι πλατείες. Στους περισσότερους δήμους υπάρχει ακόμη κάποιος χώρος, για να στηθεί η φάτνη, στην οποία όμως ελάχιστοι θα προσεγγίσουν, αν στο ίδιο μέρος υπάρχουν παιχνίδια για μικρά παιδιά. Το σκηνικό ολοκληρώνεται με την υπέρμετρη προβολή του γεράκου, προτύπου του καταναλωτισμού, στον οποίο η ελαφρότητα του Νεοέλληνα έδωσε το όνομα του αγίου Βασιλείου. Ο εκκοσμικευμένος άνθρωπος αισθάνεται αποστροφή προς την αγιότητα, καθώς ελέγχεται από αυτή η στάση βίου του. Απαξιώνοντας τον άγιο πιστεύει ότι επιβεβαιώνει την ορθότητα της πορείας του! Στον λαμπρό προεορτασμό, που διαρκεί

σαράντα ημέρες, όσες και οι ημέρες της νηστείας, που ορίζει η Εκκλησία, μετέχουν ακόμη και οι θεωρούμενοι πιστοί, καλλιεργώντας στα τέκνα τους το κοσμικό «πνεύμα» των Χριστουγέννων.

Οι τηλεοπτικοί σταθμοί αναλύουν σε έκταση το πόσο θα στοιχίσει το χριστουγεννιάτικο γεύμα των μη νηστευσάντων και μη στερηθέντων, ως εκ τούτου, των απολαύσεων. Βέβαια αυτό ισχύει για τους οικονομικά ακόμη δυνάμενους. Για τους λοιπούς ισχύει η λαϊκή ρήση «φάτε μάτια ψάρια»! Σημαντική μερίδα του λαού μας προκαλείται καθημερινά τόσο με την παρουσίαση του περιεχομένου του τραπεζιού, όσο και με τις πάμπολλες εκπομπές μαγειρικής, που προκαλούν με την παντελή αδιαφορία για το αυξημένο κόστος των βασικών ειδών διατροφής.

Πριν από μισό και πλέον αιώνα η νηστεία, που επιβαλλόταν από τους γονείς ακόμη και στα τέκνα, στο μέτρο των δυνατοτήτων τους, συνοδευόταν και από έντονη προετοιμασία πολύ διαφορετικού είδους. Η προσμονή ήταν έντονη, παρά τη γνώση ότι τότε δεν προσφερόταν στα παιδιά χριστουγεννιάτικο δώρο. Στο σπίτι ήταν απαραίτητη η ζύμωση της χριστουγεννιάτικης κουλούρας. Η σφαγή του χοίρου ήταν πανηγύρι χωρίς βέβαια να καταλύουν οι πλείστοι τη νηστεία την παραμονή της μεγάλης γιορτής. Και στα παιδιά δεν κολλούσε ύπνος, ώσπου να τους επιτραπεί, πολύ πριν από το ξημέρωμα, να εξέλθουν στους λασπωμένους ή χιονισμένους δρόμους, να αναγγείλουν τη γέννηση του Χριστού, με αμοιβή την κουλούρα και λίγους ξηρούς καρπούς, όσους διέθεταν τα φτωχικά τότε σπιτικά. Και χαίρονταν γι’ αυτά πολύ περισσότερο απ’ όσο τα παιδιά σήμερα, που έχουν μπουχτίσει από δώρα και αγνοούν πόσα διαθέτουν, αρνούμενα όμως να προσφέρουν κάποια από αυτά στα παιδιά που δεν γεύονται τη χαρά του δώρου.

Ο αντίλογος στις επισημάνσεις αυτές είναι ότι οι κοινωνικές συνθήκες έχουν μεταβληθεί και συνεπώς διαφορετικός πρέπει να είναι πλέον ο εορτασμός. Του κάνουμε βέβαια του Χριστού τη χάρη να μη τροποποιήσουμε το όνομα της γιορτής, όμως βέβαια δεν γιορτάζουμε τη Χριστού γέννα. Κάποιοι «πρωτοπόροι» σε άλλες χώρες επιχειρούν και τη μετονομασία αποκαλώντας την σε πανεπιστήμια «διακοπές μαθημάτων».

Η απαξίωση του Χριστού και κατά συνέπεια των εορτών των σχετικών με συμβάντα του επίγειου βίου Του δεν οφείλονται στη μεταβολή των κοινωνικών συνθηκών, καθώς δεν υπάρχουν κοινωνικοί νόμοι, που διέπουν τις ανθρώπινες κοινωνίες κατ’ αναλογία προς τους φυσικούς νόμους, που διέπουν τον φυσικό κόσμο. Τις κοινωνικές συνθήκες διαμορφώνουν οι ασκούντες την εξουσία και οιεπηρεάζοντες κατά κάποιο τρόπο την κοινή γνώμη. Και όλοι αυτοί στην εποχή μας είναι άκρως εχθρικοί προς κάθε είδους πνευματικότητα. Ο Χριστός τους είναι ανυπόφορος, επειδή στέκεται προκλητικός έναντί τους δύο χιλιάδες έτη ως ζωντανός ο γι’ αυτούς νεκρός. Είναι ο Χριστός προκλητικός, επειδή γεννήθηκε σε στάβλο (αχούρι τον λέγαμε παλαιότερα),

δεν έλαβε ποτέ του δώρο, δεν απέκτησε στέγη, δεν κράτησε στο χέρι του νόμισμα. Μπροστά στους διώκτες του κράτησε άκρως αξιοπρεπή στάση, εκνευριστικά προκλητική μάλιστα, καθώς δεν επιδίωξε την αθώωσή του. Τέλος, επάνω στον σταυρό, συγχώρησε τους εχθρούς Του. Ποιο απ' όλα αυτά είναι ξεπερασμένο από κάτι καλύτερο, που ασκήσαντες την εξουσία, κοινωνικοί μεταρρυθμιστές ή διανοούμενοι πρότειναν στο διάβα των αιώνων; Ασφαλώς όλα για τον άνθρωπο, ο οποίος χαρακτηρίζεται από απληστία, κτητικότητα, αρχομανία, διάθεση επιβολής επί των συνανθρώπων του και παντελή έλλειψη διάθεσης να προσεγγίσει τον πάσχοντα συνάνθρωπό του.

Οι ισχυροί διαχρονικά συντήρησαν την αντίληψη, που επικρατούσε στον αρχαίο κόσμο: Ο άρχοντας πρέπει να είναι αλαζών, βίαιος, κτητικός, απόμακρος από τον λαό, ο οποίος οφείλει να τον υπηρετεί ως δούλος. Στη φεουδαρχική, Δύση ίσχυσαν όλα αυτά με τις ευλογίες του θρησκευτικού ηγέτη της. Συνέπεια αυτού ήταν όχι μόνο να απορριφθεί, κατά τη νεωτερικότητα, η ευαγγελική διδασκαλία αλλά να κατηγορηθεί ο ίδιος ο Χριστός από τους υποκριτές, τους «ανακαλύψαντες» τα ανθρώπινα δικαιώματα. Στο νέο καθεστώς, το αστικό ο ηγεμών παραμένει αλαζών, βίαιος, μέσω των φονικότατων πολέμων που διεξάγει, κτητικός, σε συνεργασία με τους ισχυρούς προστάτες του του οικονομικού χώρου, τους απλήστους των απλήστων. Άλλαξε μόνο κατά το απόμακρο από τον λαό. Σήμερα έγινε λαϊκιστής, ντύνεται απλά, εξέρχεται προς συνάντηση του λαού δείχνοντας δήθεν ενδιαφέρον για τα προβλήματά του! Και ο λαός παραμένει δέσμιος, παρά τις εξαγγελίες περί δικαιωμάτων. Μετά από αιώνα παροχών στους προνομιούχους λαούς, λόγω καταλήστευσης των φτωχών και καταφρονεμένων λαών του πλανήτη, για τους οποίους δεν ισχύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα, οι σύγχρονοι ηγεμόνες αποσπούν τα παραχωρηθέντα δικαιώματα, οδηγώντας στην ανέχεια ολοένα και περισσότερους πολίτες στις προνομιούχες χώρες και εκμαυλίζοντάς τους, ώστε να επιτευχθεί η κοινωνική αποσύνθεση. Στις κοινωνίες αυτές δεν έχει θέση ο Χριστός. Αυτός ευλόγησε την οικογένεια, που οι σκοτεινές δυνάμεις του κόσμου θέλουν να τη διαλύσουν. Μίλησε για την αγάπη προς τον πλησίον, αλλά αυτοί θέλουν να μας καταστήσουν ανάλγητους και άκρως αντικοινωνικούς. Έδωσε ελπίδα με την υπόσχεση να εισέλθουμε στη Βασιλεία του, αυτοί όμως θέλουν να προωθήσουν κουλτούρα θανάτου όχι μόνο βεβαιώνοντας «επιστημονικά» ότι όλα τελειώνουν στο φτυάρι του νεκροθάφτη, αλλά καλλιεργώντας όλες τις προϋποθέσεις να καταστεί ο βίος μας κόλαση! Σε μας εναπόκειται να αποδεχθούμε τον Χριστό ξεπερασμένο ή επίκεντρο του βίου μας.

Ευλογημένα Χριστούγεννα με τον Χριστό και όχι ερήμην Αυτού.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»